

ΓΑΛΑΤΕΙΑ ΚΑΖΑΝΤΖΑΚΗ

Το άσχημο βασιλόπουλο

ΙΑ φορά κι έναν καιρό ήταν ένας βασιλιάς και μια βασίλισσα, που δεν είχαν παιδιά. Όλα τ' αγαθά τα είχαν και μόνο παιδιά δεν είχαν.

Η πίκρα τους γι' αυτό ήταν μεγάλη. Έλεγαν:

— Τι θα γίνει ο θρόνος μας σαν πεθάνουμε; Ποιος θα κυβερνήσει το λαό μας; ποιος θα μας γεροκομήσει; Κανείς!

Και ήταν πάντα θλιμμένοι και απαρηγόρητοι.

Επειδή όμως ήταν αγαπημένο αντρόγυνο,

προσπαθούσαν να κρύβει ο ένας από τον άλλο τον καημό του.

Όταν η βασίλισσα έβλεπε θλιμμένο τον άντρα της, του έλεγε:

— Έχουν και τα παιδιά τα βάσανά τους, βασίλεά μου πολυχρονεμένε. Όποιος δεν έχει, τον παιδεύει ένας καημός, μα όποιος έχει, τον παιδεύουν πολλοί. Λίγο το 'χεις να έχουμε ένα παιδί, και όλο να μας κρατά ο φόβος μη μας αρρωστήσει και το χάσουμε;

Και σα να λες ο βασιλιάς παρηγοριόταν.

Από μέσα της όμως αναστέναζε η βασίλισσα και συλλογιζόταν: «Αμα λείπει το παιδί από το σπίτι, όλα λείπουν. Το παιδί είναι το στολίδι του σπιτιού. Είναι ό,τι είναι το αηδόνι την άνοιξη, ό,τι είναι το λουλούδι στον κάμπο. Αν σωπάσει το αηδόνι και δεν ανθίσει το λουλούδι, τι θα είναι; Μια ερημιά θ' απλωθεί στη γη. Έτσι είναι και το σπίτι δίχως το γέλιο του παιδιού».

Και πάλι, σαν έβλεπε ο βασιλιάς τη βασίλισσα κλαμένη και καταλάβαινε την αφορμή, της έλεγε:

— Αχ, βασίλισσά μου, καλά είναι τα παιδιά, μα να βγουν καλά και αξία· μα αν βγουν κακά

και στραβοκέφαλα;

Και περνούσαν τα χρόνια.

Είχαν γεράσει πια οι βασιλιάδες, μα ο καημός τους δε γιαιτρευτόταν. Αχ, να είχαμε ένα παιδί! Αχ, να είχαμε ένα παιδί! ήταν ο αναστεναγμός τους μέρα νύχτα.

Ώσπου, από τα πολλά τα παρακάλια, τους άκουσε κάποτε η Μοίρα τους και κίνησε να τους βρει.

Ήταν μια γριούλα καμπουριασμένη, με άσπρα μαλλιά, που ακουμπούσε στο ραβδάκι της και πήγαινε σιγά σιγά.

— Σας ακούω, τους είπε, χρόνια να παραπονιέστε, και είπα να σας κάμω τη χάρη. Έπειτα από ένα χρόνο θα έχετε ένα γιο.

Να το ακούσει αυτό το αντρόγυνο, πήγε να τρελαθεί από τη χαρά του.

— Θα σας δώσω ένα γιο, εξακολούθησε η Μοίρα, μα απομένει να μου πείτε ποια χαρίσματα θέλετε να έχει. Ό,τι μου ζητήσετε, θα γίνει.

— Να είναι χίλια τα χρόνια του, και πάλι να μη λιγοστεύουν! είπε η βασίλισσα.

— Αυτό δε γίνεται, αποκρίθηκε η Μοίρα, μα όσο για πολύχρονος, θα είναι.

— Να γίνει παλικάρι! ζήτησε ο βασιλιάς. Να μη φοβάται τον κίνδυνο και ν' αγαπά τη χώρα και το λαό του.

— Θα γίνει! έκαμε η Μοίρα.

— Να είναι καλός! παρακάλεσε η βασίλισσα.

Η καρδιά του να είναι ανοιχτή σε όλους τους πόνους και τα βάσανα. Ν' αγαπά τους ταπεινούς και τους δυστυχισμένους.

— Όλα όσα ζητήσατε θα του δοθούν. Τώρα εγώ πάω, θέλετε άλλο τίποτα;

— Καλή μας Μοίρα, όχι, δε ζητούμε τίποτ' άλλο. Σαν είναι ο γιος μας πολύχρονος και γενναίος, άξιος και δοξασμένος, και ακόμη έχει πονετική καρδιά, τι άλλο θέλει;

— Καλά, είπε η Μοίρα κι έφυγε.

Μα δεν ήταν καλά καλά βγαλμένη από το παλάτι, και η βασίλισσα σηκώθηκε βιαστική κι έστειλε τρεχάτο έναν υπηρέτη να γυρίσει τη Μοίρα πίσω.

— Βασιλιά μου! κάναμε ένα μεγάλο λάθος.

Όλα τα ζητήσαμε για το γιο μας, και ένα, μπορεί το πιο καλύτερο, το ξεχάσαμε.

— Τι ξεχάσαμε; ρώτησε ο βασιλιάς ανήσυχος.

— Ξεχάσαμε να ζητήσουμε να γίνει πεντά-

μορφο το βασιλόπουλο, σαν όλα τα βασιλόπουλα.

Εκείνη τη στιγμή έμπαινε η Μοίρα σιγά σιγά, ακουμπώντας στο ραβδάκι της.

— Καλή μας Μοίρα, έλεος! Ξεχάσαμε να δώσεις και την ομορφιά στο βασιλόπουλο, είπε η βασίλισσα.

— Βασιλιά και βασίλισσα, αποκρίθηκε η Μοίρα, αυτό που ζητάτε δε γίνεται. Ό,τι έγινε, έγινε. Το ριζικό του κλείστηκε πια και δεν αλλάζει.

Η βασίλισσα στα λόγια τούτα έβαλε τα κλάματα και ο βασιλιάς, μόλο που δεν έδινε και πολλή σημασία στην ομορφιά του κορμιού, ήταν και αυτός καταστενοχωρημένος.

— Ακούστε, είπε η Μοίρα. Να προσθέσω, δεν μπορώ πια τίποτα. Μπορώ όμως ένα χάρισμα, όποιο μου πείτε, να το αλλάξω με την ομορφιά.

Η βασίλισσα ώσπου ν' ακούσει πάλι τούτη την καλοσύνη της Μοίρας, έπεσε στα γόνατά της και την ευχαριστούσε.

— Καλή μου Μοίρα! Καλή μας Μοίρα, έλεγε.

— Μα κάνετε γρήγορα, ξαναείπε η Μοίρα· ό,τι γίνεται, να γίνει, γιατί με περιμένουν και

αλλού. Ν' αλλάξω τα πολλά χρόνια που του έδωσα με την ομορφιά; Να γίνει πεντάμορφο μα λιγόχρονο;

Η βασίλισσα ανατρίχιασε, και ο βασιλιάς το ίδιο.

— Ο Θεός φυλάξει! φώναξαν και οι δυο μαζί.

— Ν' αλλάξω την παλικάριά του με την ομορφιά;

— Όχι, ποτέ! φώναξε ο βασιλιάς. Να γίνει φοβητσιάρης; Και τότε, τι τη θέλει την ομορφιά;

Και συμφώνησε η βασίλισσα μαζί του.

— Ν' αλλάξω τότε την καλοσύνη του με την ομορφιά; να είναι όμορφος, μα σκληρόκαρδος και άπρονος.

— Όχι! όχι! χίλιες φορές όχι, έκαμε η βασίλισσα και έβαλε τα κλάματα.

Και ο βασιλιάς έσκυψε το κεφάλι θλιμμένος.

Τότε η Μοίρα, άμα είδε πόσος ήταν ο πόνος τους, τους ψυχόνεσε και τους μίλησε έτσι:

— Τούτο μπορώ να κάμω μόνο: Το παιδί σας μια φορά θα γίνει άσχημο. Μα η ασχήμια του θα είναι μαγεμένη. Όποιος το αγαπήσει το βασιλόπουλο, θα το βλέπει πεντάμορφο. Θα το βλέπει να έχει τον ήλιο πρόσωπο και το φεγ-

γάρι στήθος. Όποιος το αγαπήσει, έτσι θα το βλέπει.

— Και γίνεται αυτό; ρώτησε το βασιλικό αντρόγυνο.

— Γίνεται. Δέχεστε;

— Δεχόμαστε, καλή μας Μοίρα, και προσκυνούμε τα πόδια σου.

Κι έσκυψαν ίσαμε τη γη. Όταν σηκώθηκαν, δεν είδαν πια τη Μοίρα, είχε χαθεί από μπρος τους.

Κι αλήθεια, κιόλας έπειτα από ένα χρόνο γεννήθηκε ένα παιδί πολύ άσχημο.

Αλλά ούτε ο βασιλιάς ούτε η βασίλισσα δεν το έβλεπαν πως ήταν άσχημο, γιατί ήταν παιδί τους και το αγαπούσαν. Έλεγε λοιπόν η βασίλισσα σκυμμένη απάνω από την κούνια του παιδιού:

— Είδες, βασιλέα μου πολυχρονεμένε, η Μοίρα μας χωράτψε. Για να μας τρομάξει, μας είπε πως το παιδί μας θα γινόταν άσχημο.

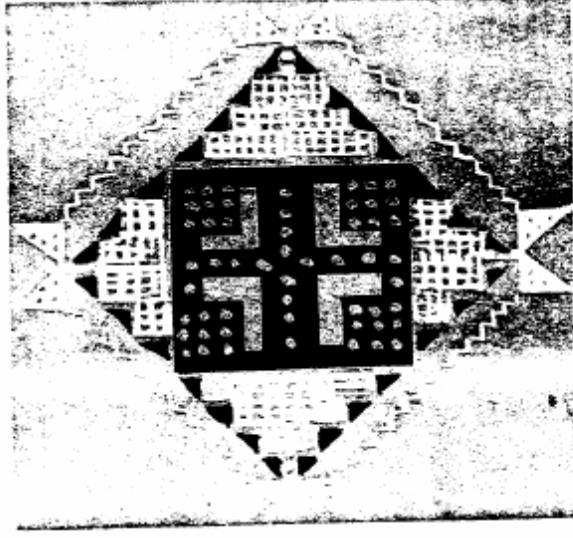
— Αυτό βλέπω κι εγώ, απαντούσε ο βασιλιάς, και γελούσαν για το χωρατό της καλής Μοίρας.

Και το παιδί μεγάλωνε και όσο μεγάλωνε, η ασχήμια του γινόταν πιο φανερή.

Αλλά κανείς δεν την έβλεπε. Γιατί όλος ο κόσμος το αγαπούσε το βασιλόπουλο. Και αυτό, γιατί το βασιλόπουλο ήταν καλό. Αγαπούσε όλο τον κόσμο, και όλο έκανε καλοσύνες.

Κανένas πια δεν πρόσεχε στην ασχήμια του. Και όχι μόνον αυτό, παρά το έβρισκαν και όμορφο. Τόσο που η φήμη του δεν άργησε να φτάσει στα πέρατα. Και η φήμη έλεγε πως είχε τον ήλιο πρόσωπο και το φεγγάρι στήθος. Όλοι το αγαπούσαν το βασιλόπουλο.

(Από το Αναγνωστικό Οι τρεις φίλοι)

ΦΑΝΗ ΠΑΠΑΛΟΥΚΑ

Γιατί τα σκυλιά κυνηγάνε τις γάτες και οι γάτες τους ποντικούς

ΙΣΚΥΛΟΙ με τις γάτες κι οι γάτες πάλι με τους ποντικούς ήτανε πρώτα φίλοι, όπως είναι όλα τα ζώα μεταξύ τους. Μα κάποτε τσακώθηκαν, κι από τότε κρατάει το μίσος τους από γενιά σε γενιά, κι όλοι μας σήμερα ξέρουμε πόσο εχθρεύονται οι σκύλοι τις γάτες κι οι γάτες τα ποντίκια.

Και να πώς έγιναν τα πράγματα.

Μια φορά κι έναν καιρό, πάνε χρόνια από τότε, τα σκυλιά μπλέχτηκαν δίχως να το θέλουν σε μια δίκη. Τα καημένα όμως, σαν σκυ-

λιά που ήταν, δεν ήξεραν από δίκες και τα είχανε χαμένα. Έτρεχαν από δω, έτρεχαν από κει... Με τα πολλά, κάποιος τους ορμήνεψε να πάνε σ' ένα δικηγόρο, μα κι ο δικηγόρος σε άλλες σκοτούρες τους έβαλε. Να βρούνε μάρτυρες, να βρούνε λεφτά, να υπογράψουν χαρτιά. Θεέ μου, πόσα χαρτιά!

Και σα να μην έφταναν όλα αυτά, μια μέρα ο δικηγόρος τους παρέδωσε με μεγάλη επισημότητα ένα σωρό χαρτιά και τους είπε να τα φυλάξουν με προσοχή, γιατί από αυτά τα χαρτιά εξαρτιόταν η τύχη της δίκης. Τα σκυλιά ντράπηκαν, δεν είπαν λέξη στο δικηγόρο και πήραν τα πολύτιμα χαρτιά κι έφυγαν... Μα άντε πάλι, άλλη σκοτούρα κι αυτή. Πού να κρύψουν τα χαρτιά, ποιος να τα φυλάει; Ανάστατο ολόκληρο το σκυλολόι.

Ο πιο γέρικος σκύλος, αυτός που όλοι σέβονταν κι όλοι λογάριάζαν πως θα βρει μια

σοφή λύση, έβαλε την ουρά στα σκέλια του και μουρμούρισε κακόθυμα:

— Είμαστε μεις για τέτοια; Όλη μέρα γυρίζουμε στους δρόμους να βρούμε κανένα κόκαλο, κι αυτός ο χριστιανός μας διατάζει: «το νου σας στα χαρτιά», σαν να μην ξέρει από σκυλιά!

Κείνη την ώρα, να και μία γάτα. Άσπρη άσπρη και καθαρή, μ' έναν κόκκινο μεταξωτό φιόγκο στο λαιμό της και μια γαλάζια χάντρα να μην την πιάνει μάτι, καλοταϊσμένη, καλοζωισμένη, κατέβαινε από της κυράς της το σπίτι, να κάνει βόλτα στη λιακάδα. Τη βλέπουν τα καημένα τα σκυλιά σαν σωτηρία μέσα στην απελπισία τους κι ευθύς τη φωνάζουν και της λένε:

— Ε, κυρα-γάτα, δεν παίρνεις εσύ να μας φυλάξεις τούτα τα πολύτιμα χαρτιά, που 'σαι νοικοκυρά κι έχεις και σπίτι δικό σου;

Η γάτα γύρισε και κοίταξε τους σκύλους ένα γύρο, τους είδε αναστατωμένους, αναμαλ-λιασμένους, ταραγμένους, κατάλαβε πως αυτά τα χαρτιά θα ήταν πολύ πολύτιμα και σκέφτηκε να μην αναλάβει μόνη της τόση μεγάλη ευθύνη.

— Μμ, τι να σας πω; τους αποκρίθηκε, ας φωνάξουμε εδώ όλο το σόι μου, κι αν συμφωνήσει, εγώ δέχομαι μετά χαράς να σας κάνω αυτή τη χάρη.

Αμέσως τα σκυλιά χύθηκαν στους δρόμους να μαζέψουν τις γάτες κι ύστερα από λίγο μια μια ψιφίνα άρχισε να ξεπροβάλλει από τα στενά.

Όταν μαζεύτηκε ολόκληρο το γατόσογο, τους είπαν οι σκύλοι τι χάρη ζητούσαν. Οι γάτες σκέφτηκαν κάμποσο κι αποφάσισαν να δεχτούν να βοηθήσουν τα σκυλιά, μια κι αυτό που ήθελαν δεν ήταν τίποτα σπουδαίο γι' αυτές, κι από την άλλη μεριά θα κέρδιζαν έτσι την παντοτινή ευγνωμοσύνη του σκυλόσογου, που μια μέρα μπορούσε να τους σταθεί χρήσιμο.

Οι σκύλοι παρέδωσαν μ' ανακούφιση τα πολύτιμα χαρτιά στις γάτες και σκόρπισαν ευθύς στους δρόμους να χάσουν τη μουσούδα τους σε κανένα σκουπιδοτενεκέ. Οι γάτες πάλι παρέλαβαν με την επισημότητα που ταιριαζε τα χαρτιά και πήδηξαν από ένα παράθυρο σ' ένα γειτονικό σπίτι. Στο πρώτο δωμάτιο βρήκαν το τραπέζι των ανθρώπων στρω-

μένο και το φαγητό στα πιάτα.

— Να μην τ' αφήσουμε εδώ τα χαρτιά, νιαούρισε μια γάτα, μπορεί να τα πάρουν οι άνθρωποι και να τα σκίσουν, πάμε πιο μέσα.

Όλες οι γάτες βρήκαν τα λόγια της σοφά και ευθύς τρύπωσαν στο δεύτερο δωμάτιο.

Ένα μικρό αγόρι καθόταν χάμω στο πάτωμα και έπαιζε μ' ένα σωρό παιχνίδια.

— Πα, πα, πα, ψιθύρισε μια άλλη γάτα, από τούτο το μικρό τίποτε δε θα γλιτώσει, πάμε, πάμε.

Αφού γύρισαν έτσι πολύ ευσυνείδητα — το σωστό πρέπει να το πούμε — όλο το σπίτι, στο τέλος συμφώνησαν πως το πιο κατάλληλο μέρος για να κρύψουν τα πολύτιμα χαρτιά ήταν το κελάρι.

— Ακούστε και μένα που είμαι του σπιτιού, είπε η γάτα με την κόκκινη κορδελίτσα, εδώ να τα κρύψουμε, η νοικοκυρά μπαίνει αραιά και πού να πάρει κάτι, κι ύστερα εδώ μέσα είναι τόσο σκοτεινά, που και να μπει, δε θα τα δει.

Πήδηξε τότε η πιο σβέλτη γάτα πάνω σ' ένα τενεκέ με λάδι κι από εκεί τοποθέτησε ωραία τα χαρτιά στο πιο ψηλό ράφι. Ύστερα έκλεισαν με προσοχή την πόρτα του κελαιριού

και βγήκαν έξω. Όμως οι καημενούλες οι γατες δεν είχαν λογαριάσει καλά:

Σ' εκείνο το κελάρι πραγματικά η νοικοκυρά του σπιτιού έμπαινε αραιά και πού, αλλά... αλλά έμενε μια ολόκληρη οικογένεια ποντικών. Μόλις έκλεισε η πόρτα και ξανάγινε στο κελάρι σκοτάδι, το πιο μικρό ποντίκι βγήκε από την τρύπα του και πήγε να δει τι ήταν τάχα το καινούριο δέμα. Αμέσως άρχισαν τα δοντάκια του να δουλεύουν σαν πριόνι και κρουτς κρουτς σκίζοταν λίγο λίγο το χαρτί.

Τ' αδέρφια του, που άκουσαν το θόρυβο, έτρεξαν περίεργα, και σα να μην έφταναν τα ποντικάκια, να σου σε λίγο η ποντικομάνα και ο ποντικοπατέρας. Έτσι ολόκληρη η φαμίλια ρίχτηκε με κέφι στα πολύτιμα χαρτιά. Κρουτς κρουτς.

Πέρασε καιρός, και μια μέρα ο μεγάλος δικηγόρος ζήτησε από τα σκυλιά να του φέρουν τα χαρτιά. Τα σκυλιά έτρεξαν στις γάτες, κι οι γάτες ανύποπτες στο κελάρι. Μα τι ήταν αυτό που αντίκρισαν τα μάτια τους; Τα πολύτιμα χαρτιά είχαν γίνει κόσκινο. Αμέσως κατάλαβαν τι είχε συμβεί. Απελπισμένες χύθη-

καν στο δρόμο τραβώντας τα μουστάκια του. Τις βλέπουν στη στιγμή οι σκύλοι, τις ρατούν τι έγιναν τα χαρτιά, και μόλις μαθαίνουν την αλήθεια, ρίχνονται απάνω τους και αρχίζουν να τις κυνηγούν. Οι γάτες πάλι, συλλυσασμένες από το κακό τους, τρέχουν, ξιτρυπώνουν τα ποντίκια και τα παίρνουν τκατόπι. Τότε έγινε μεγάλο κακό. Γέμισαν ο δρόμοι ποντίκια, γάτες, σκυλιά. Μπρος τποντίκια τρέχανε δώθε κείθε ζαλισμένα, πίσσους οι γάτες με σηκωμένες τις τρίχες τηγούνας τους και από πίσω τα σκυλιά. Νιαοί ρίσματα, γαβγίσματα, μεγάλος σαματάς. Κατρέχανε, τρέχανε, κυνηγιόνταν, ώσπου απόκαμε το ποντικόλοι, το γατολοί, το σκυλολοί.

Τότε κοίταξε ο καθείς να κρυφτεί, όπως μπορεί, για να σωθεί· τα ποντίκια απ' τις γάτες κι οι γάτες από τα σκυλιά.

Έτσι, από κείνη την ημέρα γεννήθηκε η έχθρα, κι όπου πια συναντήσει σκύλος γάτι την παίρνει στο κυνηγητό, το ίδιο κι η γάτι με τον ποντικό...

(Από το βιβλίο *Ιστορίες σαν παραμύθια*)

ΦΑΝΗ ΠΑΠΑΛΟΥΚΑ

Τα δελφίνια

ΗΤΑΝ μια φορά ένα μικρό δελφίνι.

Ζούσε με το κοπάδι του στ' ανοιχτά της θάλασσας ξένοιαστο κι ευτυχισμένο, κι ήταν η χαρά και το καμάρι της μάνας του. Όλη μέρα έπαιζε με τα κύματα, και τότε πηδούσε ψηλά στον αέρα, τότε βυθιζόταν βαθιά στα νερά. Το σταχτόμαυρο κορμί του γυάλιζε σαν ατσάλι στον ήλιο κι η σβελτάδα του δεν είχε ταίρι. Όλο το κοπάδι των δελφινιών το ήξερε και το αγαπούσε. Ήταν το χαϊδεμένο τους, «το μικρό μας δελφίνι», όπως το έλεγαν.

Όμως το μικρό μας δελφίνι είχε ένα ελάττωμα, και το ελάττωμά του αυτό έδινε κιόλας πολλές σκοτούρες στη μητέρα του και πολλές τιμωρίες στο μικρό μας δελφίνι.

Ήταν περίεργο. Ήθελε όλα να τα μάθει, όλα να τα δει. Εκεί που έπλεε ήσυχα μ' όλο του το κοπάδι, κι έλεγαν τ' άλλα δελφίνια μέθυσμασμό: δές, τό μικρό μας δελφίνι έβαλε μυαλό! Ξάφνου το έχαναν. Το κοπάδι σκόρπιζε τότε να το βρει, κι η μητέρα του ανησυχούσε, συγχυζότανε, την έπιανε η καρδιά της, κι ύστερα, όσο να 'ναι, ντρεπόταν και τ' άλλα δελφίνια που μουρμούριζαν:

— Πάλι τα ίδια!

Στο τέλος βέβαια κάθε φορά το έβρισκαν το μικρό μας δελφίνι ή γύριζε και μόνο του.

— Τι έκανες πάλι; το ρωτούσε η μητέρα του.

Κι εκείνο έπαιρνε το πιο αθώο ύφος του κόσμου κι εξηγούσε τόσο φυσικά:

— Είδα ένα μεγάλο ξερονήσι στη θάλασσα.

— Ε, κι ύστερα;

— Σκέφτηκα να, τι να 'ναι άραγε από πίσω...

Πάλι τα ίδια και πάλι τα ίδια...

Άδικα προσπαθούσε να του βάλει μυαλό η μητέρα του, άδικα δοκίμασαν οι γεροντότεροι

του κοπαδιού να του εξηγήσουν τους κινδύνους που υπήρχαν. Πότε βρισκόταν μια βαθιά, φαγωμένη απ' τη θάλασσα κουφάλα, πότε... έχει τόσα παράξενα και θαυμαστά ο κόσμος!

Κάποτε όμως το μικρό μας δελφίνι χόρτασε τη θάλασσα και του μπήκε στο νου να γνωρίσει και την ξηρά. Μέρεις ολόκληρες πάλευε να διώξει την καινούρια του επιθυμία. Είχε ακούσει τόσες φορές τ' άλλα δελφίνια να λένε: «Η ξηρά είναι άλλος κόσμος, δεν είναι για μας». Μα το μικρό μας δελφίνι δεν μπορούσε να ησυχάσει. «Είναι άλλος κόσμος! Καλά, μα τι κόσμος;» αναρωτιόταν, και το μωλουδάκι του δεν μπορούσε να δώσει απόκριση.

Ήξερε ακόμα πως στην ξηρά βασίλευε ένα παντοδύναμο θηρίο, ο άνθρωπος. Το μικρό μας δελφίνι, βέβαια, τον φοβόταν τον άνθρωπο, όμως ήθελε τόσο πολύ να δει την ξηρά! Και μια μέρα δεν άντεξε άλλο. Κει που έπλεε με ολόκληρο το κοπάδι, αντίκρισε από μακριά μιαν αμμουδιά. Καμώθηκε τότες πως κουράστηκε, έμεινε επίτηδες ξοπίσω, το κοπάδι σιγά σιγά ξεμάκρυνε, κι όταν έφυγε αρκετά μπροστά, το μικρό μας δελφίνι όρμησε σαν τρελό

για την ξηρά.

Όταν έφτασε κοντά, έκοψε το δρόμο του και γλίστρησε να κρυφτεί πίσω από ένα βράχο. Τότε έβγαλε το κεφάλι του απ' το νερό. Τι όμορφη που ήταν η ξηρά! Οι βαρκούλες, κόκκινες, λουλακιές, ξαπόσταναν τραβηγμένες στη στεριά, τα δίχτυα απλωμένα στέγνωναν στον ήλιο, στο βάθος μια σειρά φρεσκο-ασβεστωμένα σπιτάκια.

Το μικρό μας δελφίνι ξεθάρρεψε, άφησε το σώμα του ελεύθερο, κι ένα κύμα το έβγαλε έξω στην αμμουδιά...

— Τι ήσυχα που είναι όλα, μουρμούρισε.

Δυο τρεις άνθρωποι πιο κει, καθισμένοι κατάχαμα, μπάλωναν τα δίχτυα τους. Σήκωσε το δελφίνι μας το κεφάλι του να τους δει. Άλλοι κουβέντιαζαν όσο δούλευαν, άλλοι σιγοτραγουδούσαν.

«Η μητέρα δε θα ξέρει καλά» σκέφτηκε το δελφίνι και πλησίασε πιο πολύ. Οι άνθρωποι είναι καλοί. Κι έπιασε να κοιτάζει τριγύρω του άπληστα... Μα ξαφνικά ζαλίστηκε, σα να μην ένιωθε καλά... Για μια στιγμή του πέρασε απ' το νου να φύγει, να γυρίσει πάλι στη θάλασσα, μα δεν μπορούσε. Το σώμα του έγινε μεμιάς

βαρύ, το κεφάλι του αντίθετα λαφρύ, κι όλο ελάφραινε, σα να άδειαζε. Τότε τρώμαξε, σκέφτηκε τη μητέρα του, το κοπάδι του, κι η καρδιά του σφίχτηκε. Γύρω του άκουγε τώρα ένα βουητό, κι ένιωθε από πάνω του σκυμμένους πολλούς ανθρώπους. Άνοιξε τα μάτια του με κόπο. Είδε κόσμο μαζεμένο και τα ξανάκλεισε. Η καρδιά του πήγαινε να σπάσει.

«Τώρα ήρθε το τέλος μου» σκέφτηκε «οι άνθρωποι, τα πιο μεγάλα θηρία, με βρήκανε».

— Δέστε ένα δελφίνι, άκουσε μια φωνή να λέει κοντά του.

— Τι όμορφο που είναι, είτε μια άλλη.

Κι ένα μικρό παιδάκι έσκυψε και το χάιδεψε στη ράχη.

— Πού να βρέθηκε;

— Μα θα πεθάνει, αν το αφήσουμε. Ακόμα ζει. Άντε όλοι μαζί να το σπρώξουμε στη θάλασσα.

Έπιάσαν τότε όλοι μαζί οι άνθρωποι και το σύραν σιγά σιγά καί μαλακά στο νερό. Το μικρό μας δελφίνι ένιωσε αμέσως καλύτερα, και σε λίγο ακόμα καλύτερα, ώσπου συνήλθε εντελώς. Έβγαλε τότε το κεφάλι του μια στιγμή απ' το νερό, είδε τους ανθρώπους στην

παραλία να το κοιτούν και του ήρθε να κάνει δυο τρία πηδήματα για να τους χαιρετήσει. Υστερα βυθίστηκε και χάθηκε...

Στ' ανοιχτά της θάλασσας βρήκε το κοπάδι του. Η μητέρα του κόντευε να πεθάνει απ' την αγωνία της. Μόλις το είδε, έτρεξε απάνω του, κι ούτε βρήκε τη δύναμη να το μαλώσει.

— Πού ήσουνα πάλι; το ρώτησε μόνο.

— Στην ξηρά, στους ανθρώπους, αποκρίθηκε περήφανα το μικρό μας δελφίνι.

Το κοπάδι αυτή τη φορά τα 'χασε. Αμέσως μαζεύτηκε τριγύρω του ν' ακούσει.

— Ναι, στους ανθρώπους, ξανάπε το μικρό μας δελφίνι, και ξέρετε τι έχω να σας πω, οι άνθρωποι δεν είναι όπως λέτε: είναι καλοί, πολύ καλοί μάλιστα. Δεν έχουν κακιά καρδιά, πονούν για το πάθημα του άλλου και ξέρουν να τον βοηθούν.

Το κοπάδι των δελφινιών σάστισε ν' ακούει τέτοια λόγια και το μικρό μας δελφίνι κάθισε κειδά και τους διηγήθηκε τη μεγάλη περιπέτεια. Όταν τέλειωσε, ο αρχηγός του κοπαδιού, το πιο μεγάλο και δυνατό δελφίνι, έδωσε έναν πήδο και βρέθηκε μες στη μέση.

— Αδέλφια μου, είτε, όσα μας διηγήθηκε το

μικρό μας δελφίνι είναι θαυμαστά. Αφού λοιπόν οι άνθρωποι έχουν τόσο καλή καρδιά, εμείς τα δελφίνια δεν πρέπει να υστερήσουμε· πρέπει να τους ανταποδώσουμε το καλό που έκαναν, πρέπει να τους δείξουμε την ευγνωμοσύνη μας.

— Σωστά μιλάς, μα τι καλό μπορούμε να κάνουμε εμείς τα δελφίνια στον άνθρωπο; άπο- ρησε ένα δελφίνι.

— Μπορούμε, είτε τότε ο αρχηγός, και το ύφος του έδειχνε πως ήξερε κιάλας τι θα πει.

Τότε έγινε μεμιάς απόλυτη ησυχία.

— Να ειδοποιήσουμε αμέσως τ' αδέρφια μας σ' όλες τις θάλασσες. Από σήμερα, όποιο κα- ράβι πλέει στο πέλαγος, να το ακολουθεί πάντα ένα κοπάδι δελφινιών. Όταν τυχαίνει και πιάνει φουρτούνα και πέφτουν οι άνθρω- ποι ναυαγοί στη θάλασσα, όπως είδαμε τόσες φορές, να βρίσκονται πάντα κοντά τους τα δελφίνια, να τους παίρνουν στη ράχη τους και να τους βγάζουν στην ξηρά...

Το κοπάδι των δελφινιών θαύμασε την όμορφη ιδέα του αρχηγού τους, αμέσως δέ- χτηκε με χαρά την πρόταση και με μεγάλους πήδους σκόρπισε, να πάρει την είδηση σ' όλα τα

δελφίνια της θάλασσας.

Έτσι το μικρό μας δελφίνι, με την περιέρ- γειά του, έγινε αφορμή ν' αρχίσει από κείνη τη μέρα μια όμορφη φιλία, που ακόμα κρατάει ως σήμερα. Γι' αυτό, όταν ξανοιγόμαστε στο πέλαγος, βλέπουμε ένα κοπάδι δελφινιών ν' ακολουθεί πιστά το καράβι μας στο δρό- μο του...

(Από το βιβλίο *Ιστορίες σαν παραμύθια*)